

Anh Không Yêu Tôi

Contents

Anh Không Yêu Tôi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	13

Anh Không Yêu Tôi

Giới thiệu

Biên tập: CandySau khi Dương Dương thành thạo quần băng chân cho tôi xong, cậu ngược cặp mắt đen sâu thăm liếc n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-khong-yeu-toi>

1. Chương 1

Sau khi Dương Dương thành thạo quần băng chân cho tôi xong, cậu ngược cặp mắt đen sâu thăm liếc nhìn tôi một cái. Cậu vốn là một người đàn ông cực kỳ khôi ngô, ngũ quan sắc nét, dáng người hoàn mỹ, nhất là cặp mắt xéch kia, ánh nhìn ngạo nghễ, phong tình vô hạn.

Nhưng lúc này đây, ánh mắt Dương Dương lại có phần bất đắc dĩ, dường như còn hàm ẩn một tia đau lòng. Cậu thở dài một tiếng, cuối cùng không nhịn nổi nói: “A Thảo, lần này cậu định lấy có gì? Lần trước là đỡ bà lão qua đường, không cẩn thận đụng vào cây, trước nữa là bị một con chó dữ đuổi nên ngã trặc chân, trước trước nữa...”

“Dương Dương.” Đối mặt với người đàn ông anh tuấn dài dòng này, tôi chỉ nhẹ nhàng ngắt lời: “Lần này... lần này thật sự là mình bất cẩn trượt chân.”

Tôi không nói dối, quả thực tôi trượt chân nên mới ngã từ cầu thang tầng hai xuống, không liên quan gì đến Vân Tường cả.

Từ đầu tới cuối, chẳng qua anh chỉ thở hỏn hển chỉ vào bức ảnh đã bị xé thành hai nửa, găm lên mảng mỗ tôi mà thôi. Khi vật cất chứa tình yêu và kỷ niệm trong quá khứ bị xé nát, ai cũng sẽ tê tâm liệt phế mà.

Có điều, đã lâu rồi Vân Tường không giận dữ như vậy, chuyện này khiến tôi vừa vui mừng vừa khổ sở. Vui vì anh vẫn còn phản ứng với tôi, cho dù là tức giận; khổ vì, cho dù có phản ứng, vẫn vì Lâm Nhược Ưc.

Dương Dương đúng là một bác sĩ tốt, khi cậu ấy băng bó vết thương cho tôi, tôi không hề cảm thấy đau đớn. Cũng có lẽ, đã từ rất lâu rồi, tôi không còn biết đau là gì nữa. Bằng không, sao tôi lại tự ngược như thế, hết lần này tới lần khác chạy đến trước mặt người đàn ông kia, để cho anh hết lần này tới lần khác làm tổn thương tôi.

Dương Dương thở dài, không nói gì, chỉ tiễn tôi ra cửa phòng khám.

Cuối cùng, cậu mỉm cười, gương mặt dịu dàng kẻ sát lại. Cặp môi mỏng hơi hé mở, tựa như muốn nói gì đó với tôi, nhưng rốt cuộc cậu không nói gì hết, chỉ vỗ vỗ đầu tôi, thương cảm bảo: “A Thảo, tuần sau kiểm tra sức khỏe, cậu phải tới đây.”

Tôi mỉm cười, gật đầu, quay đi, ba động tác liền mạch dứt khoát.

Khi ra tới cửa, chiếc Land Rover của Vân Tường đã chờ sẵn ở ven đường.

Thường nói khí chất của đàn ông phải dựa vào sự nghiệp, nhưng tôi nghĩ, Vân Tường của tôi, không cần có chiếc xe đen sì ở đằng sau kia, anh vẫn đẹp. Vân Tường đẹp lắm, mắt đen láy, mũi cao thẳng, còn cả cặp môi vì mất kiên nhẫn mà mím chặt, nhìn thế nào cũng khiến tôi cảm thấy yêu, yêu đến mức không muốn buông tay.

Đúng thế, một người đàn ông có thể dùng chữ “đẹp” để miêu tả đó, là của tôi.

Cho dù anh không muốn, nhưng anh đã cưới tôi.

Nhìn thấy tôi tủm tỉm cười đi đến, sự nhẫn nại cuối cùng của Vân Tường đã bị mài mòn hết.

“Lâm Thảo, tôi nói cho cô, đừng có chơi mấy trò nhạt nhẽo này. Chiều trò cũ như thế, chơi ba năm, cô không thấy mệt à?” Nói xong, Vân Tường mở cửa xe, đóng lại, khởi động xe, ba động tác cũng rất liền mạch dứt khoát.

Còn tôi, nhìn theo chiếc Land Rover chạy khuất khỏi tầm mắt, bỗng nhiên cảm thấy một cơn đau đớn khó nén từ chân truyền lên. Tôi nghĩ, anh bỏ tôi lại cũng không phải chuyện xấu. Ít nhất, tôi biết được cảm giác đau đớn rồi, không phải sao?

Buổi đêm lạnh lẽo yên ắng, trên đường chỉ còn một mình tôi, một người phụ nữ ngã từ cầu thang xuống, chân bị thương, không biết là vạn hạnh hay bất hạnh?

Tôi khập khiễng đi về phía trước, tôi đoán, dựa vào tính cách của Vân Tường, chắc chắn sẽ không quay đầu. Anh chưa bao giờ biết quay đầu, tôi đã dùng ba năm để chứng minh chân lý này.

Di động reo lên trong túi xách, là tin nhắn của bạn thân Nam Ny. Tôi mở ra đọc nội dung, chỉ một câu đơn giản ngắn gọn của Nam Ny, đã đâm thẳng vào tim tôi.

“Lâm Nhược Ưc về rồi.”

Màn hình di động tối dần, tôi ngửa lên nhìn bầu trời đêm, mỉm cười, trong lòng lại nghĩ thông suốt một chuyện. Hóa ra, đây là nguyên nhân đêm nay Vân Tường không thể kiềm chế được.

Hóa ra, Lâm Nhược Ưc đã trở lại.

2. Chương 2

Lâm Nhược Ưc là ai, thật sự tôi không muốn nhắc tới, cô ta cứ như hồn ma vậy, không lúc nào không ám cuộc sống của tôi. Đúng vậy, Lâm Nhược Ưc là chị của tôi, nhưng tới tận bây giờ tôi cũng chẳng muốn thừa nhận.

Chúng tôi cùng cha khác mẹ, buồn cười ở chỗ, tôi là đại tiểu thư đường đường chính chính của Lâm gia, là người thừa kế duy nhất của Lâm gia về mặt pháp luật, nhưng Lâm Nhược Ước lại là chị của tôi, sinh ra trước dòng máu chính thống của Lâm gia là tôi đây.

Tôi căm ghét cảm giác này, cảm giác gọi là phản bội. Nhưng tôi có ghét tới đâu, cha vẫn cầm tay cô ta, thân thiết nghênh đón cô ta vào nhà.

Năm đó, mẹ tôi chết đi vì bệnh di truyền của gia tộc. Lúc chết, bà mới hai mươi lăm tuổi, lứa tuổi còn thanh xuân phơi phới, đã úa tàn rồi đi.

Nhưng thế cũng tốt, chứng bệnh đó khiến bà không nhìn thấy, không nghe thấy, cho nên bà không phải đón đau đối mặt tất cả những chuyện này, tận mắt nhìn tim của chính mình, từng miếng từng miếng bị người mà bà gọi là ông xã dìm dần dần sục sạo cấu xé.

Người đàn ông của mình bị chiếm hữu, căn nhà êm ả của mình bị náo loạn, tất cả của mình đều bị cướp đoạt. Cảm giác này rất khó chịu, tôi nghĩ, mẹ không phải đối mặt với nó cũng tốt.

Mẹ chết rồi, tôi không khóc, từ đầu tới cuối, tôi chỉ nhìn Lâm Nhược Ước xinh đẹp trước mặt. Cô ta thật sự rất đẹp, không như tôi. Dung mạo của tôi tự tôi cũng rõ, người hay soi gương thường nói rằng càng soi càng đẹp, nhưng tôi phải công nhận, đây chỉ là lừa gạt.

Bộ dáng của tôi chỉ có thể coi như thanh tú, giống như tên của tôi, không hề nổi bật. Nhưng Lâm Nhược Ước lại đẹp, tất cả những từ miêu tả mỹ nhân thời xưa đều có thể dùng cho cô ta. Tay mềm như lá non, da trắng nõn nà, cổ cao ba ngón, răng đều tăm tắp, lông mày lá liễu, mắt ướm sâu mong, rạng rỡ tinh xảo, chính là Lâm Nhược Ước.

Thế nhưng, cho dù là mỹ nhân như vậy, tôi cũng không thích. Ai lại thích một kẻ xâm lược chứ, à, cô ta còn có một cái tên nữa, gọi là tình địch. Chúng tôi cùng yêu một người đàn ông.

Cô ta cướp cha của tôi rồi, giờ còn muốn tranh Lâm gia với tôi, tranh đàn ông với tôi, sao có thể tha thứ? Tôi không thể, cũng không cho phép bản thân tha thứ.

Đêm khuya lạnh lẽo, tôi thề trước bài vị của mẹ, thứ của bà tôi nhất định sẽ giúp bà bảo vệ. Mà thứ thuộc về tôi, cần phải nhanh chóng nắm trong tay, không ai có thể cướp đi.

Sự thật chứng minh, tôi làm không tệ. Tư chất của tôi kém, nhưng tôi thắng ở chỗ có một ông ngoại yêu thương tôi đến tận xương tủy, mà cha tôi cả đời đều bị ông áp chế. Cho nên tôi thoải mái chèn ép Lâm Nhược Ước, chiếm được Lâm gia, còn chiếm được cả người đàn ông của Lâm Nhược Ước.

Dẫu cho tôi biết, Vân Tường chưa bao giờ thích tôi. Người anh thích, là cô bé lọ lem Lâm Nhược Ước kia. Lâm Nhược Ước thiện lương, xinh đẹp, hồn nhiên, cô ta đại diện cho màu trắng. Còn tôi, Lâm Thảo, ghen tị, hung ác, đại biểu cho màu đen tăm tối.

Nhưng mặc kệ thế nào, tôi vẫn nhất kiến chung tình với Vân Tường. Anh như một nguồn sáng, chiếu rọi thế giới u tối vắng đẽ của tôi.

Tôi nghĩ, Lâm Nhược Ước là trắng, Vân Tường cũng trắng. Trắng và trắng rất tẻ nhạt, tôi cho rằng, trắng và đen mới là tuyệt phối.

Đúng vậy, tôi và Vân Tường mới là một đôi trời sinh.

Tôi chiếm được Vân Tường, tuy đã dùng hết thủ đoạn, còn dăng cả Lâm gia.

Nhưng mà...

Kỳ lạ, tôi không hề hối hận.

Tôi yêu anh.

3. Chương 3

Tối nay, vẫn là Dương Dương đưa tôi về nhà. Cậu là thầy thuốc gia đình của tôi, cũng là bạn thân chơi từ nhỏ tới lớn. Mỗi lần tôi bị thương, cậu ấy nhẹ nhàng chữa vết thương cho tôi, rồi nắm tay tôi đưa ra ngoài cửa. Cuối cùng, cậu ấy đứng sau cửa nhìn tôi bị Vân Tường mắng nhiếc, sau đó cậu đau lòng đi ra, vỗ đầu tôi, đưa tôi về nhà.

Tạm biệt Dương Dương, dưới sự ngập ngừng muốn nói lại thôi của cậu, tôi gật đầu, coi như cho cậu viên thuốc an thần, cũng tự cho mình một viên thuốc mê.

“Yên tâm đi, Dương Dương, mình là A Thảo, tuyệt đối là một ngọn cỏ kiên cường, không có ngọn gió cơn mưa nào có thể thương tổn mình.”

Sự coi thường, vứt bỏ của Vân Tường, với tôi mà nói, chẳng qua chỉ là gió thổi mưa rơi.

Không thể quấy nhiễu tôi.

Không thể quấy nhiễu tình yêu của tôi với anh.

Khi vào nhà, quả nhiên chỉ một màu đen.

Vân Tường không về. Kết hôn ba năm, anh tự có nơi ở của mình, còn tôi, chỉ có thể tổn thương chính mình, đối lấy một chút chú ý của anh.

Tách...

Khi tôi mở cửa, đèn đột nhiên sáng lên.

Tôi mừng rỡ ngẩng đầu, sau đó lại cúi gằm. Hóa ra là quản gia, bác Trương.

“Tiên sinh không về ạ?” Tuy đã biết đáp án, nhưng lúc này, tôi vẫn khẳng khái muốn hỏi một câu.

Ngoài dự liệu, bác Trương lắc đầu, liếc lên trên tầng. Khuôn mặt luôn từ ái của bà mang theo sự do dự và lo lắng, còn tôi không quan tâm, tôi chỉ vui vẻ vì một chuyện.

Vân Tường ở trên tầng.

Vân Tường ở nhà.

Hưng phấn và hạnh phúc tràn vào khắp người tôi, tôi chẳng màng gì hết, mặc kệ vết thương, không cần biết nguyên nhân, chẳng để ý đến mọi thứ.

Tôi chạy lên tầng.

A, Vân Tường.

Vân Tường tôi yêu.

Vết thương trên chân khiến tôi đau đớn, lưng cũng rịn mồ hôi lạnh, nhưng tôi không quan tâm.

Tôi đẩy cửa.

Đón tiếp tôi là gương mặt lạnh lùng của Vân Tường, giống như mỗi phút mỗi giây trong dĩ vãng.

Nhú mào, mắt lạnh liếc tôi một cái.

“Cô tới vừa lúc, tôi có việc tìm cô.”

4. Chương 4

“Ly hôn?” Tôi nghe thấy giọng nói chua chát của mình vang lên trong bầu không khí tĩnh lặng. Tôi nghĩ, nhất định mặt tôi đang trắng bệch, nhưng may là đầu tóc tôi bù xù, che khuất sự nhợt nhạt mệt mỏi trên khuôn mặt. Không có ai thấy, đương nhiên, cũng không ai để ý.

Vân Tường trước nay không quan tâm, không ai để ý đến sự đau đớn của tôi. Tôi chỉ có thể cười, giống như lúc này đây, tôi thông thả bước lên, lấy tờ đơn ly hôn trong tay Vân Tường, trước mặt anh, xé tờ giấy mỏng tang kia thành mảnh vụn.

Thôi thôi, Lâm Thảo tôi đây luôn luôn là kẻ độc ác nhất, cho nên bây giờ có xấu xí chột vẹo đến đâu, cũng chẳng làm sao.

Tôi cười, cười đến dữ tợn, nhìn Vân Tường, nhìn gương mặt lộ vẻ căm ghét của anh, cơn đau trong lòng sắp bao trùm lấy tôi, nhưng nụ cười trên mặt tôi lại nở rộ, “Muốn ly hôn với em, không có cửa đâu! Em nói cho anh biết, Vân Tường, Lâm gia vẫn còn trong tay em, Lâm Nhược Ước muốn cướp nhà của em, người đàn ông của em, trừ phi... em chết.”

Đúng vậy, chỉ có cái chết mới có thể khiến tôi dừng lại, không còn xấu xí, không còn...

... Không còn yêu say đắm người đàn ông trước mặt này.

Đúng như dự đoán, Vân Tường tức giận, không giống như ba năm trước đây, khi anh giận sẽ gào thét với tôi, nổi bão với tôi, trong lúc đó còn có thể làm tôi bị thương. Bây giờ anh đã thay đổi rồi, lông mày cau chặt, gân xanh trên thái dương nổi lên, nhưng anh không hề cử động.

Sau một lúc lâu, anh còn có thể nở nụ cười, tiến đến bên tai tôi, nhẹ nhàng hô hấp.

Cảm giác rất ấm áp, bởi vì Vân Tường tới gần, mặt tôi không khỏi đỏ lên, kết hôn nhiều năm như vậy, anh rất hiếm khi thân cận tôi.

Tôi yêu người đàn ông này, chỉ vì anh kẻ sát mà ngược ngùng không thôi, gương mặt vừa rồi còn tái nhợt giờ đã như trứng tôm luộc chín, đỏ bừng.

Anh lại gần, hơi thở ấm áp phả vào tai tôi, làm nhiễu loạn nhịp tim của tôi, chẳng hiểu sao trong đầu tôi hiện lên rất nhiều suy nghĩ màu hồng phấn. Tôi nghĩ, tôi chờ đợi, qua những mấy năm, nhất định Vân Tường cũng sẽ hơi thích. Không cần nhiều lắm, chỉ cần nhỏ xíu thôi, nhỏ như đầu ngón tay, cũng đủ để tôi...

... Cũng đủ để tôi tiếp tục kiên trì.

Nhưng mà, tỉnh mộng rồi.

Giọng nói lạnh giá của Vân Tường như con dao sắc, không hề lưu tình đâm xuyên qua tim tôi, vết đâm lập tức rỉ máu tươi, tôi ôm ngực, nhưng không thể ngăn cản con dao kia tiếp tục đâm sâu.

Vân Tường nói: “Lâm Thảo, Lâm Nhược Ước sẽ không cướp nhà của cô, cô đã không có nhà từ lâu rồi, cô ấy cũng không cướp đi người đàn ông của cô, bởi vì... từ đầu tới cuối, tôi đều là của cô ấy.”

Rầm!

Tiếng đóng cửa khiến tôi hoàn hồn. Gương mặt ảm ướt, tôi giơ tay lên sờ, hóa ra, mình đã rơi lệ.

Tôi còn có thể rơi lệ? Tôi cứ ngỡ, mấy năm nay nước mắt đã cạn khô rồi. Tôi là ai chứ, A Thảo kiên cường đấy, không phải bông hoa nhỏ diễm lệ, cũng không phải gốc đại thụ vững chãi, nhưng vẫn ngoan cố bám trụ trên mảnh đất này.

Tôi không nhận thua, siết chặt nắm tay, tôi mặc cho nước mắt lăn xuống, liên tục lắc đầu.

Tôi không nhận thua, tôi sẽ bảo vệ nhà của tôi, cả người đàn ông của tôi nữa.

Nhưng không biết viên thuốc mê này duy trì được bao lâu. Sẽ đến lúc, tất cả những dối trá bị vạch trần, còn tôi, sẽ bị sự thật tàn khốc kia đẩy xuống địa ngục, không còn cơ hội leo lên nữa.

5. Chương 5

Nam Ny hẹn gặp tôi ở một quán cà phê quen thuộc với cả hai. Quán cà phê tĩnh lặng tràn ngập phong cách cổ xưa mở ngay trước phủ phố xá sầm uất, cảm giác rất lạ lẫm, nhưng cũng mang một chút phong tình. Tôi ngồi dưới ánh mặt trời, nheo mắt, nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang bước tới.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi phong cách cổ điển theo trào lưu năm nay, quần dài ống đứng hiển lộ cặp chân vừa dài vừa thẳng, thắt lưng buộc hồ một chiếc dây vàng, tóc quần dài đến thắt lưng quần quanh vòng eo nhỏ, lay động theo bước chân.

Đúng là mỹ nhân, trong lòng tôi khen ngợi. Mỹ nhân mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Muốn gọi gì?”

“Mình muốn một cốc sữa.” Tôi mở miệng, sau đó chờ đợi mỹ nhân phát hỏa, đến quán cà phê tao nhã như vậy lại chỉ uống một cốc sữa, tôi đúng là thiếu đòn.

Quả nhiên, đại mỹ nhân tức giận, đập bộp một cái rỗng mạnh lên bàn, bàn gỗ vì động tác của cô mà lung lay. Cuối cùng cô không nói gì, vô cùng bực dọc bê ra một cốc sữa ấm.

Giống như những lần trước.

“Mình thật sự phục cậu, đến hàng cà phê của mình mà lần nào cũng gọi sữa.” Đại mỹ nhân chính là Nam Ny. Cô ấy kỳ thị nhìn đáng vẻ hạnh phúc khi cầm sữa của tôi. Nam Ny mở quán cà phê u nhã mang phong cách cổ xưa này, tất nhiên cho rằng cà phê là thứ đồ uống ngon nhất trên thế giới.

Nhưng tôi thì khác, tôi thích mùi sữa thoang thoảng, sự tinh khiết và trắng ngần của nó khiến tôi muốn bỏ mà không được.

“Ôi, thật là chịu hết nổi...” Nam Ny ngồi xuống trước mặt tôi, vuốt mái tóc dài óng ả như tảo biển của mình, cuối cùng nhìn vào mắt tôi, gương mặt đẹp của cô có chút lo lắng.

“A Thảo, cậu không sao chứ?”

“Không sao.” Tôi lè lưỡi, cười một cái. Đương nhiên tôi không sao, tôi làm sao mà có vấn đề được. Nhưng sự cam đoan này không thể khiến Nam Ny yên lòng, cô lắc đầu, ánh mắt nhìn tôi thêm một phần thương hại.

Ngón tay dài nắm lấy tay tôi, Nam Ny lắc đầu, lần thứ một trăm lẻ một khuyên nhủ tôi, “A Thảo, thôi bỏ đi, gã đó không hợp với cậu, cậu không cần vì anh ta mà làm hỏng cả đời.”

Giống như những lần trước, tôi mỉm cười gật đầu, sau đó nói: “Muộn rồi Nam Ny, mình đã lún sâu vào vũng lầy, không thể cử động được nữa.”

Trong dĩ vãng, mỗi khi tôi nói như vậy, Nam Ny luôn mắng mỏ Vân Tường, rửa anh có mắt không trông, không biết trân trọng. Nhưng lần này cô không thể. Thậm chí cô còn không buông tay, chỉ lắc đầu: “A Thảo, cậu còn cố chấp gì nữa, Lâm Nhược Ước đã về rồi... Cậu hẳn là hiểu được, một người đã đi rồi về, chỉ có thể thuyết minh, cô ta muốn lấy lại gì đó...”

Tôi ngắt lời, “Vân Tường không phải của cô ta.”

“Ừ ừ ừ...” Nam Ny gật đầu, đầu hàng, “Nhưng A Thảo này, chính cậu hiểu rõ nhất, Vân Tường... cũng không phải của cậu.”

Tôi cúi đầu, không nói nữa, chỉ nhìn chằm chằm cốc sữa trước mặt. Trắng ngần như vậy, sóng sánh trong cốc thủy tinh trong suốt, dường như vì cảm xúc dao động của chúng tôi mà gợn lên những đường vân nhỏ. Tôi nở nụ cười, coi như thừa nhận lời của Nam Ny, “Mình biết... nhưng mà... cậu để mình ngốc một lần đi... Có lẽ, đây là lần cuối cùng...”

Giọng nói của tôi mang theo sự khẩn cầu, Nam Ny ngẩn người, có lẽ vì tôi chưa từng cúi mình như vậy. Rất lâu sau, cô mới rút tay ra, trở lại bạo lực như bình thường, búng một cái rỗng đau lên trán tôi, “Cậu ấy, đúng là rất ngốc.”

Ánh dương sau buổi trưa rất ấm áp, chiếu lên người tôi như muốn xua tan sự lạnh lẽo đang thấm sâu trong cơ thể, tôi thoải mái híp mắt, cho đến khi một giọng nói vang lên trước mặt.

“A Thảo, em gái à...”

6. Chương 6

Trên thế giới này, có người gọi tôi là A Thảo, có người gọi tôi là cô kia, còn có người gọi tôi là con bất hiếu, nhưng người gọi tôi là em gái A Thảo chỉ có một.

Tôi mở to mắt, ánh mặt trời chiếu lên người tôi, lóa mắt mờ ảo, trong một giây, tôi không nhìn rõ được người trước mặt này.

“Em gái A Thảo...” Người đó lại gọi một tiếng, cô ta khom người ngồi xuống ghế đối diện. Ánh mặt trời tản đi, cuối cùng tôi cũng thấy được bộ dạng cô ta.

Trong lòng thở dài một tiếng, tôi thầm nghĩ, chuyện gì đến rồi sẽ phải đến. Giống như, tôi đã biết từ lâu rằng Lâm Nhược Ưc sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.

“Không dám, tiếng em gái này tôi không nhận nổi, tôi nhớ là mẹ tôi chỉ sinh mình đứa con gái là tôi đây.” Tôi miễn cưỡng châm chọc quá khứ, còn Lâm Nhược Ưc không tỏ ra gì hết, thậm chí một tia đau lòng ghét bỏ cũng không.

Cô ả tiến bộ không ít, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu tôi. Nếu là Lâm Nhược Ưc của trước đây, cô ta nhất định sẽ mở to cặp mắt trong veo như nước, tỏ ra vô tội mà rơi lệ, “Vì sao... vì sao lại nói như thế chứ... rõ ràng... rõ ràng chúng ta là chị em mà...”

Nhưng có đi xa mới biết đường dài. Tôi ngồi thẳng dậy, cách nhiều năm như thế, đây là lần đầu tiên tôi thấy rõ người phụ nữ trước mặt này.

“Lâm Nhược Ưc, cô trở về làm gì?” Tôi không khách khí hỏi thẳng.

Lâm Nhược Ưc không trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi, cô ta chỉ cụp mắt, nhìn thoáng qua cốc sữa trước mặt tôi, đôi môi đỏ mọng nhếch lên thành một độ cong nhẹ, cô ta nở nụ cười, quyến rũ nhìn về phía tôi cười thành tiếng, “Lâm Thảo, nhiều năm thế rồi, thói quen của em vẫn không đổi nhỉ...”

“Cô muốn nói cái gì?” Tôi nhăn mặt, chưa thích ứng được với bông hoa nhỏ thuần khiết yếu đuối trước kia biến thành gộc đại thụ vững chắc như bây giờ.

Lâm Nhược Ưc cười, cô ta vẫn có được vẻ đẹp tôi hằng mong ước, cho dù tôi ghét cô ta thật đấy, nhưng cũng phải công nhận cô ta cười rất đẹp, cặp mắt to cong thành vầng trăng khuyết, ánh trắng lóe ra tia sáng rõ, tựa như muốn đâm mù mắt tôi.

Một lúc lâu sau, cô ta ngừng lại, thân thể rướn về phía tôi. Tôi muốn lùi về phía sau nhưng đã không còn chỗ. Tôi cứng đờ người, nghe cô ta chậm rãi nhả từng chữ bên tai: “Em gái tốt à, chị phải về để lấy thứ của mình chứ. Tình yêu, cả quyền lợi nữa.”

Trong nháy mắt gương mặt Lâm Nhược Ưc tái nhợt, cặp mắt to phủ kín lớp sương mờ, cô ta nhìn tôi, chỉ tích tắc nước mắt đã lăn xuống.

Giọng cô ta đến là thống khổ bất lực, “A Thảo, em... sao em nỡ nói chị như thế... chị... chị chỉ muốn về... thăm cha...”

Không ổn, Lâm Nhược Ưc như vậy thật không ổn... Tôi cứng ngắc quay đầu, quả nhiên, nhìn thấy Vân Tường đang nổi cơn thịnh nộ.

“Em có thể...” Em có thể giải thích. Những lời này còn chưa bật ra khỏi họng tôi, Vân Tường đã bước tới đây, đẩy tôi ra, thương hương tiếc ngọc kéo Lâm Nhược Ưc đến cạnh mình.

“Lâm Thảo, đủ rồi! Đến nước này mà cô còn muốn hại Nhược Ước à? Tôi nói cho cô! Tôi không còn là người không thể tự nắm mọi việc trong tay như năm xưa nữa, lúc này đây, tôi sẽ không cho cô cơ hội xúc phạm tới Nhược Ước.”

Tôi chờ người, bỗng nhiên mắt tôi sầm. Tôi lão đảo, lùi về phía sau tựa vào bàn rồi dừng lại, nhìn cặp nam nữ đang kề cận trước mắt.

Trai đẹp gái xinh, giống như một bức họa.

“Vân Tường, đừng... đừng đối xử như thế với A Thảo...” Mấy năm nay trình độ của Lâm Nhược Ước nâng cao hơn nhiều, diễn cảnh cô bé Lọ Lem tội nghiệp đáng thương bị em gái bắt nạt rất nhuần nhuyễn. Chuyện này càng khiến Vân Tường phẫn nộ, anh ghét bỏ nhìn tôi một cái. “Mặc kệ cô ta, một người phụ nữ độc ác, em còn nói đỡ cho cô ta làm gì.”

Anh kéo Lâm Nhược Ước đi. Hai bàn tay quần quýt kia cứ lắc lư trước mắt tôi.

Lắc lư, y như quả lắc đồng hồ, trước mắt tôi, lắc lư tích tắc.

“A Thảo...” Phía đối diện hình như có bóng người chạy vội đến, tôi không thấy rõ lắm. Tôi muốn vươn tay nhưng lại phát hiện toàn thân không còn sức lực.

Ngày đó, hình ảnh cuối cùng trong mắt tôi là gương mặt hoảng hốt của Nam Ny vội vã chạy tới.

7. Chương 7

Lúc tỉnh lại, chờ đợi tôi là cặp mắt lo lắng của Dương Dương. Tôi chớp mắt, nhìn Dương Dương, trong lòng hơi sáng tỏ.

“Có phải mình...” Tôi không nói hết câu, hóa ra, cho dù trong lòng đã lờ mờ đoán được, tôi vẫn sẽ hoang mang. Ôm lấy tim mình, tôi nghĩ, có lẽ đây là vận mệnh, tranh đấu rất nhiều, trả giá rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng không trốn được số kiếp.

Dương Dương không nói gì, chỉ đưa bàn tay ấm áp xoa đầu tôi, cậu lắc đầu, gương mặt vẫn dịu dàng như thường ngày: “A Thảo, đừng lo lắng, sẽ có cách thôi.”

Khi một bác sĩ thiên tài nói với bạn sẽ có cách, chứng tỏ bây giờ người đó không có cách nào. Tôi lắc đầu, thật ra, Dương Dương không biết, có đôi khi, cuộc đời đàng đẵng với tôi mà nói là một ràng buộc. Trên thế giới này, người thân yêu thương tôi chỉ có ông ngoại, ông đã mất rồi, mà những người thân còn lại bên cạnh tôi lại ước gì tôi chết sớm.

“Tớ còn bao lâu?” Tôi hỏi. Môi Dương Dương run run, nhưng trước nay cậu không biết nói dối, cho nên sau một lát chần chừ, cậu trả lời.

“Ba tháng.”

Còn ngắn hơn tôi tưởng, nhưng cũng đủ để tôi làm được nhiều việc. Khi còn sống, tôi như bị nhốt trong một tấm lưới, tôi liều mạng xua đuổi những thứ bên ngoài, cuối cùng lại phát hiện mình cô độc. Có đôi khi, nhìn rõ và thông suốt chỉ là chuyện trong nháy mắt.

“A Thảo...” Dương Dương nắm tay tôi, cảm giác ấm áp truyền đến, cậu ấy lại trao tôi dũng khí. Tôi biết.

“Có phải cậu giấu mình điều gì không?” Đúng thế, Dương Dương như vậy khiến cho tôi nghĩ rằng, chưa đến ba tháng tôi đã ra đi rồi.

Bàn tay của Dương Dương cứng đờ, đã bảo mà, chưa bao giờ cậu ấy nói dối tôi, không như tôi, từ lâu đã thành đứa trẻ chần chừ.

“A Thảo, mắt của cậu...”

Tôi sẽ dần dần không nhìn thấy, dần dần không nghe thấy, giống như mẹ tôi, cuối cùng đau đớn tới cùng, rồi dần dần, ngay cả đau đớn cũng không cảm giác được.

Tôi sẽ biến thành một người vô tri vô giác, sau đó cô độc chết đi.

Quá trình này là ba tháng, nhưng tôi biết, sẽ chẳng ngắn hơn ba năm.

Tôi ngược lên hỏi Dương Dương mắt tôi còn nhìn được bao lâu, Dương Dương bảo nhiều nhất là một tháng. Một tháng, tôi còn một tháng. Vuốt lên chiếc nhẫn nơi ngón áp út, tôi nghĩ, một tháng, cũng đủ để tôi làm được nhiều chuyện.

Buông tay và lựa chọn, chính là một tháng này.

Dương Dương đưa tôi về nhà, trước khi đi còn cẩn thận dặn dò rất nhiều điều, tôi đều gật gù đồng ý. Vân Tường không về, bác Trương dè dặt thông báo, lúc này đây, tôi thấy sự thương hại và đồng cảm trên gương mặt bác, tôi cười, chẳng sao cả. Đối với Vân Tường mà nói, vất vả lắm mới gặp được người trong mộng, sao có thể dễ dàng tách rời.

“Cô chủ...” Cặp mắt mờ đục của bác Trương bỗng nhiên nước mắt vòng quanh, bà kéo tay tôi, bàn tay thô ráp chai sạn khiến tôi cảm thấy hơi đau. “Cô chủ, thả tiên sinh, cũng thả chính mình đi.”

Lần đầu tiên bác Trương khuyên tôi, tôi có phần kinh ngạc, nhưng rất nhanh, tôi bật cười, mấy năm rồi, lần đầu tiên tôi chủ động ôm người phụ nữ đã săn sóc tôi từ lúc nhỏ này.

“Cảm ơn bác, bác Trương.” Cảm ơn bác, đã cho cháu biết trên thế giới này vẫn còn có người khóc vì cháu.

“Cháu sẽ cân nhắc.” Không quả quyết tuyệt, mà đáp rằng tôi sẽ cân nhắc. Tôi nghĩ tôi tiến bộ rồi, không còn khẳng khái muốn quán lấy Vân Tường. Có điều, tôi hiểu chuyện hơn không phải vì không muốn, mà vì không thể.

Khi Vân Tường trở về, khắp người nồng nặc mùi rượu, còn cả mùi nước hoa phụ nữ vừa quen vừa lạ, của Lâm Nhược Ưc.

Kỳ quái là tôi vẫn bình tĩnh, tôi đặt quyển sách trên tay xuống, gật đầu chào anh: “Anh về rồi à?”

Hình như anh không ngờ khuya thế rồi tôi còn ở trong thư phòng, anh ngăn người trong vài giây, nhưng nhanh chóng lên tiếng mỉa mai, “Trễ như vậy rồi, tôi không muốn cãi nhau, cô đi ra ngoài cho tôi.”

Tôi gật đầu, “Em sẽ đi, nhưng đợi em nói xong đã rồi đi.” Tôi đứng dậy, cầm một tờ giấy trên bàn lên.

Đưa mắt nhìn Vân Tường, tôi cười nhẹ, “Em đồng ý ký đơn ly hôn này, nhưng em có một điều kiện.”

Xem ra, đêm nay tôi khiến Vân Tường choáng váng không nhẹ, nhìn gương mặt kinh ngạc không biết phản ứng ra sao của anh, thật sự rất đáng yêu. Nhưng anh lập tức cười, cặp mắt lạnh lùng liếc nhìn tôi, “Lâm Thảo, cô lại giở trò gì đấy?”

Tôi thở dài, hóa ra tôi đúng là đứa bé chần chừ, thế nên khi tôi nói thật chẳng ai tin.

“Em nói thật. Em sẽ ly hôn, thậm chí để cho anh và Lâm Nhược Ưc đến với nhau. Nhưng phải một tháng sau đã. Vân Tường...” Tôi biết giọng mình đang mang theo sự van nài, “Cho em một tháng được không? Giống như vợ chồng bình thường, cho em một tháng được chứ? Em cam đoan, dùng cả sinh mạng em để cam đoan, em sẽ không quán quýt lấy anh nữa... không bám riết hai người nữa...”

Có lẽ giọng tôi rất mềm mỏng, có lẽ sự cầu xin của tôi khiến Vân Tường động lòng, anh trầm mặc một lát rồi mới đáp lại: “Cô nói thật?”

Tôi gật đầu, đương nhiên là thật, đóng kịch, yêu sâu, tôi đều mệt mỏi rồi. Nếu đời này tôi không thể có được người mình yêu, vậy buông tay để anh hạnh phúc cũng tốt. Người sắp chết thường nói thật, tôi nghĩ, lời người xưa quả nhiên là đạo lý. Cái chết khiến tôi thông suốt rất nhiều chuyện, những thứ trước đây không có được, giờ thấy chẳng làm sao cả.

Chỉ là luyến tiếc, một tháng, thứ tôi có được cũng chỉ là khoảng thời gian một tháng mà thôi.

8. Chương 8

Đây nhất định là khoảng thời gian tôi hạnh phúc nhất. Tôi bảo bác Trương tạm nghỉ, mỗi buổi sáng đều tự nấu cho Vân Tường ăn. Ngày đầu tiên Vân Tường còn do dự, nhưng sau đó anh cũng bắt đầu ăn đồ tôi nấu, tuy anh nhú mày, bảo rằng không ăn nổi.

Tôi xấu hổ, tôi không phải một người vợ tốt, được chiều từ nhỏ đến lớn, tôi không có cơ hội vào bếp, tôi cười với Vân Tường, “Em sẽ cố gắng.”

Vân Tường không nói gì, nhưng mấy hôm sau thấy tay tôi đầy vết thương, anh bèn giữ chặt tay tôi.

“Không phải làm nữa.”

“Nhưng mà... cơm tối?” Tôi nhìn phòng bếp bừa bộn, tôi không phải là một học sinh giỏi, cho dù có đầu bếp hàng đầu là bác Trương dạy dỗ, tôi vẫn làm be bét.

Trong lòng còn đang ai oán, Vân Tường đã xắn tay áo đi đến bên cạnh tôi, anh nói: “Để tôi...”

Ngày đó, lần đầu tiên tôi biết Vân Tường giỏi nấu nướng, cũng là lần đầu tiên tôi được ăn đồ Vân Tường nấu. Ăn rất ngon, ngon tới mức tôi muốn khóc.

Nhưng tôi nuốt lại giọt nước mắt sắp rơi, cười nhìn Vân Tường, “Thật không ngờ tài nấu nướng của anh giỏi thế.”

Vân Tường liếc nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Là tay nghề của cô quá kém.”

Đối với sự châm chọc khiêu khích quen thuộc, tôi nghe nhiều rồi, lè lưỡi, cúi đầu, tiếp tục ăn món ngon là lần đầu tiên và có lẽ cũng là cuối cùng với tôi.

Ăn cơm xong, Vân Tường rửa chén, giống như những hôm trước. Tôi biết, anh đang nhập tâm đóng kịch, làm một người chồng tốt, tôi cũng biết, anh sợ tôi đổi ý.

Dù sao, tôi chính là một người phụ nữ lòng dạ thâm sâu, phẩm hạnh thấp kém mà.

Nhìn Vân Tường bận rộn trong bếp, tôi tựa cửa uống nước ngọt, bỗng nhiên mở miệng đề nghị, “Anh muốn ra ngoài đi dạo không?”

Vân Tường khựng lại, cặp mắt lóe lên. Tôi đoán nhất định anh sẽ cự tuyệt, nhưng cuối cùng ngoài dự kiến của tôi, anh lại gật đầu.

Lá thu lá tả rơi, bên ngoài trời đã chớm lạnh. Sau khi sinh bệnh, tự nhiên tôi rất sợ lạnh, lúc ra ngoài còn quàng một cái khăn rất dày.

Vân Tường chẳng mấy khi quan tâm tôi, “Mới đầu thu mà cô đã quàng khăn?”

Tôi cười, lộ hàm răng trắng, “Anh quan tâm em à?”

Hừ... Vân Tường hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, nhanh chóng dứt khoát.

Tôi không để tâm, bây giờ ngẫm lại, thói quen đúng là một chuyện đáng sợ. Yêu anh trở thành thói quen của tôi, sự châm chọc mỉa mai không quan tâm, cũng trở thành thói quen của anh.

Gần nơi chúng tôi ở có một công viên, tối đầu thu có rất nhiều người đi dạo ở đây. Tôi và Vân Tường song song đi trên con đường nhỏ ngập lá rụng, từng bước thong dong, trong lòng cảm thấy trầm lắng.

Cuộc sống hạnh phúc cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi, khi đạt được nó, tôi đã thỏa mãn híp mắt rồi.

Cả đường không nói chuyện, tôi bắt chợt tò mò mấy chuyện cũ.

“Vân Tường, vì sao anh lại thích Lâm Nhược Ưc như thế?” Năm đó, tôi chỉ bảo cô ta mà không bỏ Vân Tường thì đừng hòng chiếm được một phần tài sản của Lâm gia, cô ta đã quyết đoán chia tay Vân Tường, vì sao anh còn thích như vậy chứ?

Vân Tường không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ nghiêng đầu hỏi lại tôi, “Vậy cô thì sao, vì sao lại chấp nhất với tôi như thế?”

Tôi không biết nói gì, chuyện giữa nam và nữ, hóa ra chính là vấn đề chấp nhất. Nhất niệm thành ma, đại khái chính là ý này đi.

Tôi cười, không nói nữa. Đêm chậm rãi buông xuống, con đường rất ngắn, chẳng mấy đã đến cuối. Cho dù tôi muốn cứ đi mãi như vậy, nhưng lý trí nói cho tôi biết, điều đó là không thể.

Tôi thít lại khăn quàng cổ, vùi mặt vào trong lớp khăn ấm áp, nói với Vân Tường: “Chúng ta trở về đi.”

Lúc về chúng tôi dừng lại chờ đèn xanh đèn đỏ, khi đang đợi tín hiệu đèn, không biết ai ở phía sau đẩy tôi một cái. Tôi nhào về phía trước, giây phút nghìn cân treo sợi tóc, Vân Tường bắt được tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi và Vân Tường nắm tay. Không hôn lễ, sống với nhau đến ba năm, sự ấm áp xa vời cuối cùng đã được tôi nắm trong tay.

Chỉ trong một chốc thôi, rồi Vân Tường buông tay tôi ra. Tôi trào nước mắt, nhưng may mắn, khăn quàng dày dặn che khuất gương mặt tôi, che khuất cảm xúc của tôi.

Vân Tường không biết tôi đang khóc, anh nhanh chóng thả tay tôi ra, tôi tự nhủ với bản thân, vì anh muốn nghe điện thoại mà thôi.

Vân Tường nói vài câu, sắc mặt có vẻ khó coi. Tôi nhanh nhạy, điều đầu tiên nghĩ tới là, “Lâm Nhược Ưc à?”

Về mặt Vân Tường cứng ngắc, nhưng vẫn gật đầu.

Nước mắt của tôi đã được lau khô khi Vân Tường nghe điện thoại, sự ấm áp trong khoảnh khắc vừa rồi, bởi vì cú điện thoại, đã bị thổi bay theo làn gió thu lạnh giá.

“Anh đi đi, em tự về được.” Tôi nghe thấy mình đang nói, quả nhiên, tôi thấy Vân Tường kinh ngạc. Tôi gật đầu, tự trào cười, “Đằng nào, cho dù em không đồng ý, anh vẫn sẽ bỏ đi, đúng không?”

Biết rõ kết quả rồi, tôi còn dốc sức làm gì? Tôi mệt mỏi, khoát tay, “Đi đi, lần này em nói thật.”

Vân Tường chần chừ, nhưng cuối cùng anh vẫn lên xe taxi rời đi. Tôi đứng tại chỗ, nhìn dòng xe lướt qua, chỉ giây lát, tôi đã không còn thấy được chiếc xe chở Vân Tường. Nước mắt rơi đầy trên mặt tôi, trước mặt bao nhiêu người qua đường, tôi đau đớn khóc thành tiếng.

Vân Tường, Vân Tường, Vân Tường, tôi tự nói với bản thân, đây là lần cuối cùng em bị anh bỏ rơi. Về sau, ngoại trừ chính mình, không ai có thể bỏ rơi tôi.

9. Chương 9

Sáng hôm sau Vân Tường trở về, một đêm bồn ba khiến anh có phần mệt mỏi. Tôi bê ra một bát cháo, “Anh ăn sáng chứ?”

Anh gật đầu.

Tôi chợt cảm thấy mình đang làm điều thừa thãi, bàn tay cầm thìa rụt lại. Ngừng một chút, tôi rút ra một tờ giấy từ sau lưng, đặt trước mặt Vân Tường.

“Hôm nay là tròn một tháng, dựa theo thỏa thuận, em đưa đơn ly hôn cho anh.”

Vân Tường không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua chữ ký của tôi, gật đầu.

Tôi nói tiếp: “Em có thể chấp nhận cho anh và Lâm Nhược Ưc đến với nhau, nhưng em không thể giao Lâm gia cho hai người... Vân Tường...” Tôi vẫn gọi tên anh, “Anh có hai lựa chọn, một, bỏ Lâm gia lấy Lâm Nhược Ưc, hai, muốn Lâm Nhược Ưc, bỏ Lâm gia.”

Rầm!

Đáp lại tôi là tiếng Vân Tường đập mạnh xuống bàn, bát cháo kia vì động tác của anh mà đổ nghiêng, chất lỏng đặc dính quánh thành một vòng tròn trắng đục trên bàn.

“Lâm Thảo, tôi cứ tưởng cô đã thay đổi! Hóa ra cô vẫn độc ác như vậy, cô cho là tôi sẽ thỏa hiệp sao? Nói cho cô biết, tôi không cần Lâm gia! Trên thế giới này, tôi chỉ quan tâm đến Nhược Ưc! Chỉ mình cô ấy mà thôi!”

Vân Tường lại tức giận bỏ đi, tôi chớp mắt, hồi lâu sau mới thốt ra một câu.

“Cho dù... điều cô ta quan tâm nhất không phải anh, cũng không sao ư?”

Cứ thế, tôi và Vân Tường ly hôn. Anh từ bỏ vị trí tổng giám đốc Lâm gia, chuyển khỏi nhà.

Tôi nghĩ, nhất định anh sẽ đi tìm Lâm Nhược Ưc, chân ái ở trước mặt, còn chần chừ gì nữa. Chẳng qua tất cả đối với tôi mà nói, đã không còn quan trọng nữa.

Tôi không nhìn thấy, không nhìn thấy hình ảnh khiến trái tim tan vỡ, thật ra rất tốt.

Ngủ trưa dậy, cảm giác được hơi thở người khác ở trong phòng, tôi quẩn chán, cười, “Dương Dương, cậu đến rồi à?”

“Ừ.” Giọng Dương Dương sầm muện không vui. Tôi kinh ngạc, nhưng chỉ một giây sau đã phản ứng lại, “Vân Tường và Lâm Nhược Ưc kết hôn à?”

“... Ừ.” Giọng Dương Dương vẫn khó chịu như vậy, “A Thảo, vì sao cậu lại từ bỏ kế hoạch của mình? Vì sao lại giao Lâm gia cho Lâm Nhược Ưc?”

À, ra là chuyện này, tôi vỡ đầu. Vì sao tôi lại phải làm thế chứ, tôi luôn là người phụ nữ xấu xa cơ mà. Ừ, để tôi suy nghĩ đã, đúng rồi, tôi biết ngay từ đầu là Lâm Nhược Ưc trở về vì gia sản của Lâm gia, có lẽ cô ta cũng yêu Vân Tường, nhưng không yêu bằng Lâm gia. Tôi muốn vạch mặt cô ta từ lâu, nhưng cứ nghĩ đến chuyện Vân Tường sẽ đau lòng, tôi bỗng nhiên quyết định từ bỏ.

Trên thế giới này, tôi sợ đau, nhưng tôi còn sợ Vân Tường đau hơn.

Dù sao, tôi chẳng còn gì cả, tình thân, tình yêu, thậm chí sinh mạng cũng sắp đứt, tôi cần gì để ý đến Lâm gia. Tuy giao Lâm gia cho Lâm Nhược Ưc tôi sẽ cảm thấy không cam lòng, nhưng Vân Tường sẽ vui vẻ, sẽ hạnh phúc, không phải sao?

“A Thảo... cậu... cậu khờ quá...” Dương Dương giáo huấn, tôi xoa bóp bả vai mỗi nhừ, cảm giác cậu ấy đang tiến lại gần, “Dương Dương... mình sợ đau...”

Bàn tay phủ trên đầu tôi bỗng cứng đờ, sau một lúc lâu cậu mới nghẹn ngào hỏi: “A Thảo, cậu biết cậu đang nói gì không?”

Tôi gật đầu: “Mình biết.” Kéo lại cánh tay đang rút về của Dương Dương, tôi cười, “Dương Dương, đau lắm, mình không nhìn thấy, cũng sắp không nghe thấy. Chẳng mấy mà sẽ chịu đau đớn thấu tim... Dương Dương, mình sợ đau, cậu giúp mình được không?”

Không cầu sinh, chỉ cầu không phải vượt qua đau đớn như thế. Cả đời này, tôi ném qua nhiều cơn đau rồi, đến cuối đời, để tôi nhẹ nhàng ra đi, được không?

Ngày đó Dương Dương không trả lời tôi, cũng trong ngày đó, tôi mất đi thính giác.

Thế giới chết lặng của tôi chỉ còn bóng tối và tĩnh mịch.

10. Chương 10

“Anh nghe rõ chưa?” Người đàn ông tên Dương Dương trừng mắt nhìn tôi, ném cho tôi một tập giấy chuyển nhượng.

Không cần nhìn, tôi cũng biết đó là giấy chuyển nhượng tài sản của Lâm gia. Có điều, Dương Dương không rõ, chuyện này với tôi mà nói, đã chẳng còn tác dụng gì.

Không có Lâm gia, Nhược Ưc sẽ không cưới tôi. Kỳ lạ, khi biết chuyện này, tôi không không cảm thấy khó chịu lắm, chỉ có chút cảm thán, sự theo đuổi của tôi, cuối cùng sẽ thành hoa trong gương, trăng trong nước, công dã tràng.

Người phụ nữ tôi cho rằng mình yêu, thật ra không yêu tôi như thế. Còn người phụ nữ tôi cho rằng mình không yêu, lại tàn nhẫn đâm một nhát vào tim tôi.

Lâm Thảo sắp chết. Cô ấy quen thói nói dối, quen thói diễn kịch, khiến cho tôi quên mất, hóa ra những lời cô ấy nói đều là sự thật.

Muốn ly hôn, trừ phi cô ấy chết.

Cô ấy thật sự sẽ chết. Nghe cô ấy nài xin Dương Dương muốn chết, tim của tôi bỗng nhiên nhói lên một cái. Cảm giác này rất xa lạ, tôi vỗ ngực mình, chậm rãi bước dọc hành lang rời đi.

Có điều, cơn đau trong lồng ngực dần dần lan ra, lan đến độ tôi không thể chịu đựng được. Tôi khom lưng, khóe mắt vừa cay vừa xót, một dòng ẩm nóng chậm chậm lăn ra, rơi xuống đất.

Tôi không dám tin, tôi đổ lệ. Năm đó bị buộc kết hôn với Lâm Thảo tôi không khóc, thấy Lâm Nhược Ưc khóc lóc bước khỏi thế giới của tôi, tôi không khóc.

Nhưng khi Lâm Thảo sắp chết, tôi lại rơi nước mắt.

Dương Dương không nói dối, cậu ấy nói ra một sự thật.

Trên thế giới này, không còn người phụ nữ nào giống như Lâm Thảo, toàn tâm toàn ý yêu tôi như vậy.

Cô ấy...

Chẳng qua chỉ yêu tôi mà thôi.

Sau ngày đó, tôi chuyển về nhà, về căn nhà Lâm Thảo đã thu vén nhiều năm, nhưng không hề được tôi công nhận.

Tôi cẩn thận chăm sóc Lâm Thảo, nhìn cô ấy luôn vuốt ve mọi thứ xung quanh, khe khẽ cười.

Tôi chưa từng chứng kiến nụ cười nào như vậy, vừa dè dặt, vừa thỏa mãn. Đó là một Lâm Thảo tôi chưa từng thấy, rất giống một đứa trẻ yếu ớt, đáng thương đứng ngẩn ngơ giữa thế giới của mình.

Giây phút đó, tôi ôm trái tim mình, chặt vật trốn chạy.

Bệnh của Lâm Thảo rất nhanh đến giai đoạn đau đớn, sau hôm đầu tiên còn tê tâm liệt phế gào thảm thiết, những hôm sau cô ấy không nói nhiều.

Dương Dương bảo, âm thanh cuối cùng của cô cũng đã mất.

Tôi siết chặt tay, nhìn cô ấy đau đớn lăn lộn trên giường, mồ hôi ướt đầm quần áo. Tôi nhào đến, ôm cô ấy.

Đó là lần đầu tiên chúng tôi ôm nhau. Hóa ra cô ấy gầy gò như vậy, ngồi trong lòng tôi, lọt thỏm như con chim nhỏ.

Gầy gò đến mức, dường như chỉ cần tôi dùng một chút lực, cô ấy sẽ tan vỡ.

“Dương Dương! Dương Dương, có cách nào không! Cô ấy đau quá! Đau quá!” Tôi gầm lên, nhưng đáp lại là gương mặt phờ phạc của Dương Dương lắc đầu.

“Không... không có cách nào cả.”

Tôi ôm Lâm Thảo, sau khi nghe thấy câu trả lời, bỗng nhiên cạn kiệt sức lực.

Lâm Thảo... Lâm Thảo mà tôi vẫn ghét bỏ, người phụ nữ luôn yêu tôi sâu nặng, nằm trong lòng tôi, sắp đau đến chết.

Chết...

Thật sự là chuyện vừa xa nhất vừa gần nhất trên thế giới này.

Giai đoạn đau đớn không biết sẽ kéo dài trong bao lâu, có một hôm, tôi trở về lúc khuya, phát hiện Lâm Thảo còn chưa ngủ. Cho dù biết cô ấy không nhìn thấy, không nghe thấy, tôi vẫn hỏi: “Em còn chưa ngủ à?”

Kỳ lạ, hình như cô ấy nghe thấy, chủ động chạm vào tay tôi, cô ấy còn có thể mở miệng nói chuyện, “Vân Tường.”

Hóa ra, cô ấy vẫn biết là tôi.

Cô ấy cầm tay tôi, đưa lên má mình, nhẹ nhàng cọ xát một chút, như một con mèo nhỏ hiền lành.

“Vân Tường...”

“Ừ.” Giọng tôi khàn khàn, nhìn động tác làm nũng của cô ấy, mọi lời nói đều nghẹn trong yết hầu.

Cô ấy cười, thỏa mãn sung sướng như một đứa trẻ, cô ấy khoác tay tôi, dịu dàng ngẩng đầu, cặp mắt to mờ tối nhìn tôi, “Vân Tường, em đã từng nói chưa...”

“Ừ?”

“Em yêu anh.” Cô ấy hé miệng, thỏ lộ với tôi. Thỏ lộ rất nghiêm túc, toàn tâm toàn ý.

Hốc mắt tôi ngỡ đã cạn khô lại một lần nữa chảy nước mắt, hồi lâu sau, tôi mới nắm tay cô ấy, khẽ gạt đầu: “Anh biết, Lâm Thảo, anh biết rồi, em nghe thấy không?”

Hình như cô ấy nghe thấy, nở nụ cười. Có điều, bàn tay đang nắm chặt kia, chậm chậm trượt khỏi lòng bàn tay tôi.

Giây phút đó, tôi nghe thấy rõ ràng, có thứ gì đó trong tim tôi rơi xuống, rơi thẳng vào bóng tối sâu thẳm vĩnh hằng.

– Hết –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-khong-yeu-toi>